Ч. 203. Второк 10 (23) вереснл 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Голоси праси про осінну сесию ради державної і про ситуацию. — Чехи між собою. — Революция в Америці. — Нота Сполучених Держав в справі жидівскої еміґрациї).

З наближаючим ся речинцем скликаня ради державної починають часописи висловлювати свої здогади і гадки про ситуацию та внутрішну австро-угорску політику. І так сими днями віденьский дописуватель Pester Lloyd-а пустив вість про можливість розвязаня ради державної ніби то длятого, що правительство не буде могло дати собі ради з ческою обструкциєю і австро-угорскою угодою. — Краківский Czas обізвав ся на то, остерігаючи правительство перед таким кроком, котрий приніс би корнєть хиба радикальним сторонництвам. — Віденьска Reichswehr каже, що сї вісти належить уважати звичайними комбінациями, які виринають під таку пору, якою є недалеке скликанє ради державної. — Також N. fr. Presse в статі: „Ausweg“ застановляє ся над трудностями, які правительству зробила би заповідана ріжними ческими послами обструкция, і висловлюєсь знов, що др. Кербер носить ся з думкою тимчасового полагодженя німецко-ческого спору перетворенем міністерства, добираючи до него деяких членів з німецкого і ческого табору. З тим наміром дра Кербера лучать подорож міністра дра Резека до Праги, єго переговори з д-ром Ріґером, д-ром Пацаком і иншими визначними Чехами. — Prager Abendblatt, що стоїть близько праского намістництва, застановляє ся також над вагою недалекої сесиї ради державної, і пише між иншими: „Новий прасовий закон, брукссельска цукрова конвенция, удержавпенє державно-зелізничого товариства і т. д. — се задачі, якими рада державна окрім австро-угорскої угоди, митової тарифи і буджету буде приневолена в найблизшім часї занятися. Буде отже довол роботи, скоро лише відчинять ся двері парляменту. Від десяток літ не було так важної і далекосяглої в своїх наслідках сесиї ради державної, як буде осінна сесия. Добро всїх верств населеня, робітників, дрібних і середних кругів міщаньских, а особливо селянства зависимє від щасливого полагодженя сих робіт, які будуть творити зміст найблизшої сесиї ради державної“.

З Берна доносять, що на случай, коли би вибори до моравского сойму, які небавом відбудуть ся, випали в користь консерватистів, а коли ческий клюб ухвалив би обструкцию, виступили би моравскі посли з молодоческого клюбу і утворили би окремий союз. — Narodni Listy занепокоєні становищем ческих аґрарників і ґрупи дра Жачка і домагають ся, щоби ческі сторонництва, стоячі поза молодоческим клюбом, ясно висловили ся, чи они хотять разом іти чи нї, бо доси так виглядає, начеб они бажали йти в підмогу правительству супротив Молодочехів.

Домашна війна в Венецуелї наближає ся, як здає ся, до кінця. Правительственні войска, котрими доводив міністер війни, ґен. Ґаррідо, приятель президента Кастра, потерпіли цїлковиту поражку від ворохобників і уступають в напрямі міста Валенциї. Провідники ворохобничих войск Мендоца і Ріец можуть тепер без перешкоди получити ся з провідником революцийної партиї Мальосом, на котрого голову наложено нагороду, і можуть спільними силами ударити на столицю Венецуелї, міста Каракас. Під Ґуаявою, 25 клм. від Каракас збирають ся здесяткованї правительственні войска і ще раз спробують оперти ся ворохобникам. Буде то певне рішаюча битва в тій домашній війні, котра триває вже так довго і знищила майже цїлу Венецуелю.

Секретар справ заграничних Сполучених Держав вислав до амбасадорів держав підписаних на берлиньскім договорі ноту, в котрій вказує на то, що після того договору серед

37)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Горкого).

(Дальше.)

Довкола було тихо і темно; місяць зайшов за хмари і дув легкий, освіжаючий вітер. Підставивши лице на єго охолоджуючий подух, Фома скорим ходом пішов против вітру, боязливо оглядаючи ся і не бажаючи, аби за ним ішов хто небудь з товариства в шинку: він зрозумів, що пропав в очах всїх тих людий. Ішов і думав о тім, що ось чого дожив і якийсь волоцюга публично ганьбить єго послїдними словами, а він, син видного купця, нічим не міг відплатити за зневагу.

— Так менї треба! — злобно і сумно думав Фома. — Так і треба! Не губи сам себе.... розумій! І знов.... сам хотів.... сам всїх зачіпав. Ось і дісталось.... Єму стало страшно жаль себе від тих гадок. Охвачений ними і отверезений, він вже ішов кудись улицями і все глядав в собі чого небудь сильного, твердого.... Але всьо було в нїм неясне і лише давило серце, не прибираючи нїяких означених форм. Мов в тяжкій дрімоті дійшов він до ріки, сїв на клецах на березї і став глядїти на тиху, темну воду, покриту дрібною піною Спокійно і майже безшумно текла широка, могуча ріка і несла на своїй груди великаньскі тягари. Цїла була вкрита чорними суднами; сиґналові огні і зьвізди відбивали ся на єї водї; маленькі, легкі филї ніжно і з тихим звуком набігали на берег просто під ноги Фоми.... З неба віяло сумно; чувство самоти давило Фому....

„Господи Ісусе! — думав він, тужно глядячи в небо.... — Який я нездалий.... Нїчого в менї нема.... нічого в мене Бог не вложив. — На що я такий потрібний? Господи Ісусе!“

Від згадки о Христї, Фомі стало якось лекше, одинокість якби змякшила ся, і зітхнувши повною грудию, Фома почав без слів говорити Богу:

„Господи Ісусе!.... Инші люди також нічого не розуміють, але гадають, що всьо знають і тому легко їм жити.... А я не маю поради. Ніч ось.... а я один і іти менї нї куди.... Нікому я нічого не можу сказати.... нікого не люблю.... Лише хрестного вітця маю.... але він без душі. Коби Ти покарав єго чим небудь!.... Він гадає, що розумнїйшого і лїпшого від него нема нічого на земли.... а Ти єго терпиш. І я також.... Хочби яке небудь нещастє зіслано на мене.... хочби занедужєв.... А то ось здоров я як зелїзо. Пю, гуляю.... живу в болотї, але тіло навіть не ржавіє, лише душа болить.... О, Господи! По що таке житє?“

Одна за другою в голові одинокого, збаламученого чоловіка поставали несьміліі протестуючі мисли, а тишина довкола него все густїла і ніч робила ся темнїйшою. Недалеко від берега стояла на привязи лодка, она колисала ся з боку на бік і щось на нїй поскрипувало, немов стогнало....

„Як менї освободити ся від такого житя? — роздумував Фома, глядячи на лодку. — І яку роботу менї назначено? Всї працюють“.

І нараз єго ударила одна велика для него гадка:

„І тяжка робота дешевша від легкої! Один за рубля наймає ся на роботу, а другий тисячу одним пальцем бере“....

Єго приємно розворушила та гадка: єму видало ся, що ось він найшов в житю людий ще один фальш, ще обманьство, яке они укривають.... Він згадав на одного із своїх робітників при машинї — старця Ілию, що за десять копійок ставав до роботи при печи і працював за товариша по вісім годин в духотї і жари. Раз він занедужав від надмірної працї, лежав на помості парохода, і коли Фома спитав єго, чого він так побиває ся, то Ілия відповів грубо і воркітливо:

— А того, що менї кожда копійка потрібнїйша, як тобі сто рублів.... ось чого!

І сказавши то, старець тяжко відвернув своє горяче від недуги тіло задом до Фоми.

Задержавши ся на тім старцю, гадка єго нараз і без труду обняла собою всїх тих маленьких людий, що працюють при тяжких роботах. Було давно, чого они живуть? Яке вдоволенє мають они з житя? Все лиш роблять свою тяжку, брудну роботу, їдять погано, одїті лихо, запивають ся.... Иншому пятьдесять літ, а він все ще розбиває ся разом з молодими паробками. І всї они видали ся Фомі великою купою червів, котрі кишать на земли лише тому, щоби попоїсти. В памяти будили ся одна за другою стріча єго з тими людьми, їх бесїди о житю — бесїди то насьміхливі і сумні, то безнадійно-понурі — їх плачливі

мешканців Румунії не можна робити ріжниці з огляду на віроісповідане. Сполучені Держави дають еміґрантам т кі самі права, як своїм підданим. Тимчасом Румунія поступає цілком противно і видалює своїх підданих лише тому, що они суть жидами. Ті жиди напливають відтак громадно до Америки, що не лежить в єї інтересах і она рішучо мусить запротестувати против поведеня Румунії.

Новинки.

Львів дня 22-го вересня 1902.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував професора ґімназії сьв. Анни в Кракові, Романа Завилиньского, директором ґімназії в Тарнові.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Піпіньский повернув в суботу вечером з відпустки до Львова.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Андрей Потоцкий виїхав вчера рано стрийским поїздом на кільканайцять днів в Карпати.

— **Парцеляция ґрунтів між селян.** З фондів державних і краєвих закуплено село Зелене в гусятиньскім повіті в цїли розпарцельованя ґрунту між зеленівских селян. Кошт купна виносив 156.000 К. з чого 100000 К покрила каса державна, а 50.000 К каса краєва. Для подїлу ґрунтів межи селян намістництво делегувало гусятиньского старосту, а краєвий виділ п. Гладжука. Подїл ґрунтів буде переведений при кінци сего місяця.

— **Іспит зрілости** в рускій ґімназії у Львові, повторний і доповняючий, відбув ся в днях 16, 17 і 18 вересня під проводом інспектора п. Левицкого. Іспит зрілости зложили отсї абітурієнти: Лещій Северин, Сполитакевич Володимир, Кашубский Іван, Менціньский Микола, Тимощак Петро, Занько Володимир, Крушельницкий Володимир, Микитка Ярослав, Познаньский Денис, Попович Дометій, Роздольский Михайло, Строцкий Володимир, Щирба Іван. Двох абітурієнтів репробовано на 1 рік, а 1 репробовано без речинця.

— **Зі Стрия.** Дня 29 н. ст. вересня о год. 11 рано, а в случаю предвидженім § 24 статутів о 2 год. пополудни відбудуть ся в льокали „Руского Касина" звичайні загальні збори „Руської Бурси Стрийскої". Порядок дневний: 1) Справоздане з дїяльности виділу за рік адмінїстрацийний 1901/2; 2) справоздане касове; 3) вибір голови і 8 членів виділу; 4) вибір комісиї до провіреня рахунків; 5) самостійні внесеня членів. Тогож таки дня о год. $8^1/_2$ рано відправить ся в церкви міскій заупокійне богослужене за всїх усопших благодїтелів товариства. На се богослужене як і на збори запрошує виділ всїх членів товариства як і тих добродїїв, котрим добро того-ж лежить на серцю.

— **Смерть внаслідок побитя.** Дня 12 с. м. прийшли около 9-ої години вечером до корчми в Полянах, повіта жовківского Василь Родик, Михайло Родик, Петро Потимко і Василь Кунтий з Полян з хвилево там пробуваючим Іваном Антоняком з Нагірець, літ около 48. При горівці і пиві зачали з ним сварку і побили его, а звабивши его відтак в поле, збили колами так сильно, що Антоняк, котрого опісля привезено до шпиталю в Жовкві, на другий день помер. Василь Родик і Михайло Родик признали ся, що були Антоняка колами.

— **З Теребовельщини** пишуть нам: Здавало би ся, що живемо в цивілізованім краю; але коли возьмемо на увагу ті розбої, які дїють ся у нас дуже часто по селах, то здає ся, як би ми жили де серед яких дикунів. Люди людий нападають і убивають, не то вже для якогось зиску, не задля рабунку, але просто таки із самої злости, чисто як ті дикуни. Так стало ся й в Кобиловолоках, повіта теребовельского. Дня 14 с. м. вечером о 10 год. посварили ся парібки Михайло Шкварок син Василя, Никола Фїлька син Микити, Стефан Ярема син Басиля та Ілько Бойко син Гринька з Іваном Михкотою і Іваном Королюком і так побили сих обох, що Михкота від побитя таки зараз погиб, а Королюк тяжко побитий ще жиє. Справу сю віддано до суду.

— **Засипаний піском.** Дня 19 с. м. около 12 год. в полудне ляг робітник Іван Бздаля родом з Хваловиць спочивати в ломі каміня Якова Кавфа на т. зв. горі Пилихівскій і заснув. Нараз урвала ся гора і пісок засипав его. Коли нещасливого видобули, вже був неживий. Полишив жінку і дитину.

— **Анархістичний заговор.** В Чікаґо розійшла ся поголоска, немов би викрито анархістичний заговор на житє президента Рузвельта. Замах мав бути довершений в жовтни, коли президент відвідає Чікаґо. Доносять, що в комітеті, який мав устроювати принятє, засїдало кількох анархістів. Внаслїдок того відкритя змінено цїлу проґраму принятя! Директор полїциї в Чікаґо зарядив слїдство з причини поголоски, що в комітеті, який мав витати президента, було двох членів анархістів. Крім них есть і сам предсїдатель комітету, якийсь Розенталь, звістним анархістом.

Телеґрами.

Будапешт 22 вересня. Президент кабінету п. Сель прибуде сюди нинї, а завтра з мінїстрами Люкачем, Даранїм і Лянґом поїде до Відня, аби дальше вести угодові переговори з австрийским правительством.

Спаа 22 вересня. Прибув сюди король Леопольд і ґр. Стефанія Льоняй. Нинї рано відбуло ся заупокійне богослужене, почім тїло королевої буде перевезене до Брукселї.

Льондон 22 вересня. Daily Telegraph доносить, що в перших днях падолиста відвідає цісар Вільгельм короля Едварда VII в Зан-

---

пісні.... І тепер пригадав собі як раз в конторі Єфим говорив служачому, що наймав корабельну прислугу:

— Там лопухиньскі мужики наймати ся прийшли, так ти їм більше десятьох на місяць не давай. Они минувшого року до крихти погоріли і нужда там у них велика... пристануть і на десять.

Сидячи на клецах, Фома хитав ся цілим тїлом, а з пітьми над рікою перед ним проявляли ся німі ріжнородні людскі фіґури — моряки, машиністи, приказчики, кельнери з гостинниць, напів пяні женщини, постійні шинкові гості. Они плили у воздусї як тїни, від них заносило чимсь сирим і солоноватим, і темна, густа купа їх порушала ся так поволи, тихо і без цїли, як осінні облаки на небі. Тихий плюскіт филь лив ся в душу сумно зітхаючою музикою. Далеко, десь на другім березї ріки, ґоріла ватра; обнята пітьмою зі всїх сторін, она деколи майже зовсїм пригасала — і в пітьмі дрожало ледве видне для ока червонаве пятно. Але ось знов вибухав огонь, пітьма розступала ся перед ним і було видко, як він рве ся в гору. А відтак він знов гас. ..

(Дальше буде).

ДОБРИЙ ВОВК.

(З российского — Мачтета.)

(Конець).

Сказати байку — легко, але щось зробити, ого! не так то іде, як з платка.... Волочив ся Безіменний по лїсї, шукав поживи, аж доволочив ся до того, що на нїм остали ся лише шкіра і кости.... Звісно, сьпів соловія в небесах і корінчик в земли сала не дадуть.

Бідний вовк роздумував, прислухував ся, як птички сьпівають, відгадував, коли то ворожба сповнить ся, поки з голоду очи аж на лоб не вилїзли.... Завив бідачиско. Однак то не помогло....

Тимчасом Драб хитрий і веселий ходить по лїсї, розглядає ся, зубами клапає, з брата лїнюха насьміває ся:

— А що братику, не добре тобі якось з тим твоїм милосердем і чулостию! А я, братику, у Митяя баранця стягнув.... Що за смак, кажу тобі...

Сьміє ся хитрий Драб, а з ним сьміють ся і инші: і ворона і сорока і лис. Сьміє ся навіть боягуз-заяць.... І учений борсук, також не видержав: насьміхає ся і він, зве вовка по вченому „неприспособлений". Драба всї поважають, а з безіменного всюди насьміють ся. Заяць з ним освоїв ся, на голову єму лїзе, просто кепкує собі з него просто очи.... Побачить з далека, стане, засьміє ся і побігне....

— За що? — зітхає Безіменний і що раз низше спускає бідну голову. Зрозуміти не може, длячого лїс на него не ласкавий.... Як би так ще лиш сам Драб сьміяв ся з него, то байка, але ось і заяць, що тремтить на думку про вовка, і той також сьміє ся. Не розуміє того, тому дуже то єго болить....

А чим дальше тим гірше.... Не лише насьміхали ся з него, але навіть стали на него гнївати ся. Сорока нарікала голосно перед вороною на злі вчинки Безіменного, на то, що псує добру славу вовків.... Що менї то за вовк, котрого нїхто не лякає ся!... Дивлячись на такий приклад, то і малі птички стратять для них всяке поважане! Цїлий лїс почав обурювати ся разом з заяцем. Безіменний чув на власні уха, як заяць перед своїми дїтьми дуже погано єго називав, коли тимчасом казав Драба шанувати.

— Драб, ото менї вовк правдивий — учив заяць свої дїти — такий, як вовк повинен бути. І стать у него і сила, а зуби аж любо; треба єго поважати і лякати ся.... А отой другий — нїчого зовсїм не варт, то ледащо!

Така то дуже лиха слава розійшла ся по лїсї, що єму аж цїлий лїс став осоружением. — То нехай і так буде — подумав Безіменний — піду собі, коли я вам не в лад.

І пішов. Вийшов на поле і сам своїм очам не вірив від надміру щастя. Сонечко так ясно сьвітить, гріє і так любо лоскоче своїм проміном з ясного неба! Нї стіни, нї вогкости, нї лайки! Тихо і спокійно довкола, лише зелена трава шепче щось любо. Все таке миле і приємне, тілько щастє довкола, що Безіменний і про голод забув. Рай правдивий! Піднїс лєб вовк бідачиско і аж завив з тої утїхи. Але завив на своє нещастє. Саме тогди їхав тамтуди купець і обчисляв свої зиски.... Конї скочили, подорожний злякав ся, витягнув стрільбу, вицїлив до врадуваного вовка, потягнув за язичок.

Куля вирвала цїлу жменю шерсти з плечей бідачиска. А ту нараз і пси вівчарскі прискочили. Рвали єго, так рвали, що Безіменний не тямив, як єму удало ся утечи — цїлому — не цїлому, але бодай живому.

І знов лїс, знов сьміхи і видумки... Ще гірше єму тепер. А Драб сьміє ся, аж лїс тремтить від того сьміху.

— Ага! захотїло ся тобі сьвітла... Пісеньку готов був вже засьпівати.... Ха-ха-ха! — сьміяв ся заяць, а учений борсук аж за боки брав ся.

Безіменний приходив щораз більше до пересьвідченя, що єму з ними жити трудно.

— Га, видко, я вже не для них, а они не для мене — подумав собі бідний вовк. — Досить менї того! Що буде, то буде, красше піду до Митяя і попрошу, щоби приняв мене до служби.

А Митай того дня від самого рана був дуже гнївний, бо туй-туй треба було платити податки, а ту Драб, як на лихо, нове теля украв... Саме стругав собі нову голоблю і лихословив Драба. В тій хвили станув Безіменний перед ним... Митай дивить ся: їй Богу, вовк! і то такий страшний, зголоднїлий очима блискає!... Наляканий Митай перехрестив ся.

— В імя Отця і Сина... — однак з місця не міг рушити ся зі страху.

Тимчасом Безіменний стоїть перед ним, хвостом крутить, солодкими словами промавляє:

— Возьми мене до себе — просить — буду тобі вірно служити.

дрінґем і забавить там цілий тиждень. Граф Більов не поїде з цісарем, бо гостина его буде цілком приватна.

Константинополь 22 вересня. Македоньский комітет заповів, що 1 жовтня розпічне ворохобню. В наслідок того відбула ся нарада в палаті султана. Команданти войск одержали приказ, аби були готові до діла.

Надіслане.

— **Движиму азбуку,** або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в **краєвій витворчо-гандлевій Спілці приборів шкільних** у Львові, ул. Панська ч. 21 по зниженій цїні 8 К за комплет.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий"** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні . 2 аркуші „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ ліквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

— Взяти тебе? — з тяжкою бідою вимовив налаканий Митай.

— Возьми, возьми — каже Безіменний — буду тобі вірною слугою...

Скоро вкінци Митай прийшов якось до памяти, подумав собі, що преці на цілу околицю славний був з розуму, а з діда прадіда знов, що вовкови не можна вірити... Так подумав собі Митай і каже:

— Ну, коли взяти то взяти. Присунь ся до мене...

Змірив оком Безіменного та як тарахне его голоблею межи уха, аж бідакови тисячі іскор станули в очах...

* * *

Довго чи недовго се тревало, не знав Безіменний, але прийшов помалу до памяти... глянув довкола: ліс і ліс всюди темно, вогко.... Зачав прислухувати ся: знов чути якісь голоси і звуки... Ах так оно! Таж то знов той самий ліс, в к трім всї сьміють ся з бідака. Хрущ звичайний собі, а і він сьміяв ся, дрібні хробачки, а і ті показували єму язики...

Такий его сум огорнув, смертельний сум! От, лучше би було, коли би був Митай на смерть забив... Тогди его напали страшні, зовсїм не вовчі думки... І на що здало ся єму житє? Який хосен може з него мати? Ні він не має, ні хто инший... Голод, холод, нещастє тай більше нічого! А що найголовнїйше — за що, длячого те все?!

— Ні, ні! — крикнув — досить уже того! По що менї жити?... Піду смерти шукати! І пішов.

* * *

Сонце припікало... Тихо довкола лежить бідачиско, витягнув лоб на дорозї і жде, чи скоро смерть его забере... Довго лежав він так, дуже довго, та смерть анї не думала по него приходити.... Безіменний не може зрозуміти, длячого то смерть не являє ся по него... Саме в тій хвили ішов дорогою волоцюга і голодними очима глядав хоч би якої поживи. Голод мучив его страшний. Батько молотив збіже, мати сьцівала сьпіванки, а синок як лише підріс, пустив ся в сьвіт шукати щастя... Отже ішов волоцюга, ішов все перед себе... Нараз побачив вовка: лежить мов неживий.

— А-но, зіслав же вкінци Господь Бог поживу! — подумав волоцюга. — Хоч і не добра то шкіра і добре витерта, то все щось дадуть за неї.

— Вже виняв острий ножик. Нараз станув як вкопаний: вовк рушив ся! Хотів утечи, аж ту вовк виразно просив его о смерть: Чи сон, чи правда? — подумав. Однак задержав ся.

— А не вкусиш! — питає ся.

— Ні! — відповідає вовк. Шукаю смерти. Волоцюга зрозумів від разу хитрість.

— Добре... А даш ся перше звязати? Га? бо то бачиш, я тее... трохи бою ся.

— Вяжи.

Звязав єму волоцюга ноги і пащеку. Безіменний замкнув уже очи і ждав, коли его волоцюга штовхне ножем... Деж там! Волоцюга закинув собі его на плечі.

— Таким способом зароблю більше — подумав. — Буду показувати его на торзї і гроші брати.

* * *

Лежить Безіменний у клїтці.... Дїти Алнатича показують єму язики, панї штовхають его парасолями, селяне хрестять ся, волоцюга збирає справдї гроші.

— Ох-ох! який же страшний — кажуть довкола.

Безіменний лежить у клїтці спокійно, часом лише задрожить. А коли на хвилю публика від клїтки відійде, Безіменний підносить голову і смутними очима споглядає на родинний ліс... Нудьга, біль, сум... А таки десь там у нутрі глубоко ворушить ся у нім щось подібне до надії. Бідний вовчиско наставляє уха і думає собі:

— Чи скоро то сповнить ся ворожба вороняча?...

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		**День**
	6·25	До Станиславова, Нідвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Б...
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Струка
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сокова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від 1/6 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї. Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берлина, Варшави а Орлова від 15/5 до 15/9.
	6·20	„ Янова від 1/5 до 16/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділї і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 15/9 до 30/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).